

The Geller Edition

שרשרת
זהב

Better Seen Than Heard

אין שמיעה גדולה מן הראייה

When a judge watches the case happen
with his own eyes, does he still need witnesses?

לרפואה שלימה
שמואל יעקב בן רחל

Vol IX

COMPILED BY

R' SHMUEL IANN

Dayan at Beis Din Shaarei Horaah

With

Rabbi Mendy Brukirer

Design and Print:

732.475.0101 • machon@bprintgroup.com

To join and learn more visit
JXKollel.com

שרשרת זהב

These booklets are called **Sharsheres Zahav** (*Golden Chain*), based on the verse describing the golden chains of the Choshen (Shemos 28:13–14). Just as those chains connected the Choshen to its proper place, so too these works are intended to be small links in the golden chain of Torah transmission, connecting the learner to the teachings of Chazal, the Rishonim, the Acharonim, and the great Torah scholars of every generation.

In particular, these booklets seek to connect the reader to the illuminating Torah of the **Ketzos HaChoshen**, whose teachings serve as a central foundation throughout. Everything written here is based on the sacred words of our sages and was prepared through sincere effort to clarify and understand the sugyos in the light of their teachings.

May Hashem grant that these words find favor among those who study Torah, and may these works become worthy additions to the eternal chain of Torah transmission from generation to generation.

Amen.

How to Read This Sheet?

Each source appears first in the original Hebrew or Aramaic, with a plain English version directly underneath. A Sugya Note helps explain the source in everyday words.

A Term Note defines an important word or idea. A Takeaway sums up the main point in a line or two.

You do not need any background to follow along. Read each source, then the English, then the note. The sheet is built to walk you through the discussion one step at a time.

Do not worry if you do not finish the sheet in one sitting. A good Torah session is not measured only by how much you finish, but by how deeply you learn to think through the discussion.

אין שמיעה גדולה מן הראייה Better Seen Than Heard

When a judge watches the case happen with his own eyes, does he still need witnesses?

Opening Frame

A man grabs his neighbor's wallet in the middle of the marketplace and walks off with it. It happens ten feet away from three judges who are sitting as a court at that very moment.

The victim wants his money back. Normally he would need to bring two witnesses, and the court would question them before ruling. But these judges saw the whole thing themselves.

Can a court rule based on what the judges saw with their own eyes, or does the Torah's court process demand formal testimony even when the judges already know the truth?

I. A Court That Sees by Day

The first sources draw the line between seeing by day and seeing by night.

משנה, ראש השנה כ"ה: | Mishnah, Rosh Hashanah 25b

The Mishnah is the first written layer of the Oral Torah, arranged by Rabbi Yehudah HaNasi around the year 200.

Every discussion in the Gemara begins from its short, carefully weighed lines.

In the times of the great court, each new Jewish month began only when the court declared it sanctified. Witnesses would come and say they saw the new moon. The court would examine them and then announce: "Sanctified."

If the court and all of Israel saw the new moon, and the witnesses were examined, but the court did not have time to say "Sanctified" before dark, the month is extended by one day. If only the court saw it, two of the judges stand and testify before the others. Then the court says, "Sanctified, sanctified."

ראוהו ב"ד וכל ישראל נחקרו העדים ולא הספיקו לומר מקודש עד שחשיכה, הרי זה מעובר, ראוהו ב"ד בלבד, יעמדו שנים ויעידו בפניהם ויאמרו מקודש, מקודש.

SUGYA NOTE

This Mishnah is about sanctifying the new month when the court itself saw the moon.

Even when the judges saw the moon with their own eyes, seeing alone does not sanctify the month. The court must receive testimony and then say, "Sanctified."

That is why, if the court and all of Israel saw the moon, and the witnesses were examined, but the court did not say "Sanctified" before dark, that day cannot become

משנה זו עוסקת באופן קידוש החודש כאשר בית דין עצמם ראו את הלבנה. יסוד הדין הוא, דאף שראו בית דין את הלבנה בעיניהם, אין ראייתם בלבד מספיקה לקדש את החודש, אלא בעינן קבלת עדות בפני בית דין ולאחריה אמירת "מקודש". ומשום כך, אם ראוהו בית דין וכל ישראל ונחקרו העדים, אלא שלא הספיקו לומר "מקודש" עד שחשיכה, שוב אין בידם

the new month. The month is extended.

But if only the court saw the moon, two judges stand and testify before the others. After that testimony is received, the court says, "Sanctified, sanctified."

So even when the court knows the facts by sight, that knowledge does not replace the court process. Sanctifying the month needs an act of court: receiving testimony and making the declaration.

לקדש את אותו היום, והחודש מתעבר. אבל אם ראוהו בית דין בלבד, עומדים שנים מהם ומעידים בפני שאר הדיינים, ולאחר קבלת העדות אומרים "מקודש, מקודש". ומבואר דגם במקום שבית דין עצמם יודעים את הדבר בראייה, מכל מקום אין ידיעתם מועילה במקום סדר קבלת עדות, דקידוש החודש אינו חל אלא על ידי מעשה בית דין של קבלת עדות והכרזה כדין.

Takeaway

A court's own seeing did not sanctify the month.
The Mishnah demands a court act: receiving testimony.

גמרא, שם | Gemara, Rosh Hashanah 25b

The Gemara records the give-and-take of the Sages on each Mishnah.
Its questions are often as important as its answers.

Why must two judges stand and testify? Hearing witnesses should not be stronger than seeing it yourselves. Rabbi Zeira answers: they saw it at night.

ואמאי לא תהא שמיעה גדולה מראייה, א"ר זירא כגון שראוהו בלילה.

SUGYA NOTE

The Gemara asks: if the court itself saw the moon, why must two judges stand and testify before the others? Hearing witnesses should not be stronger than the court seeing it with its own eyes.

Rabbi Zeira answers that the Mishnah is talking about night. A court does not judge at night. So when they saw the moon, they did not have the active status of a court.

The problem is that the judges only saw the new moon at night. If the judges saw it by day, their seeing would stand in place of receiving testimony. The logic is simple: hearing from witnesses should not be stronger than the judges seeing it themselves, and no other testimony would be needed.

Takeaway. Night seeing fails because the judges were not acting as a court then. Daytime seeing counts as the court's own act.

ובגמרא מקשה, דכיון דבית דין עצמם ראו את הלבנה, אמאי בעינן שיעמדו שנים ויעידו בפניהם, והלא לכאורה לא תהא שמיעה מפי עדים גדולה מראיית בית דין עצמם. ומתוך רבי זירא, דמתניתין איירי באופן שראוהו בלילה, וכיון שאין בית דין דנין בלילה, לא חלה עליהם שם בית דין בשעת הראייה. ומבואר בגמרא, דכל מה שאין ראית הדיינים מועילה, היינו דוקא כשראוהו בלילה, דבשעת הראייה לא חל עליהם שם בית דין, שהרי אין דנין בלילה. אבל אילו ראוהו ביום, שפיר הוי ראית בית דין במקום קבלת עדות, ומשום הכי שייך לומר ד"לא תהא שמיעה גדולה מראייה", ואין צורך בעדות אחרת.

שו"ע חו"מ סי' ז' סעי' ה' | Shulchan Aruch, Choshen Mishpat no. 7, par. 5

Rav Yosef Karo (1488 to 1575, Tzfas). His rulings, together with the Rema's Ashkenazic additions, became the shared table of Jewish law: one voice giving the main ruling, one adding the Ashkenazic practice.

A witness cannot become a judge. This is only when he testifies. For example, if one judge testifies before the other judges about something he saw, he cannot join them to judge that case.

But if he does not testify, the law is different. If all three judges saw the event themselves, even if they meant to watch as witnesses, then if they saw it by day, they become judges and rule on that event.

If they saw it at night, they may not rule based on their own seeing. They may rule only if other witnesses testify before them.

אין עד נעשה דיין, ודוקא עד שמעיד כגון אם העיד אחד מהדיינים בפני חבריו על מעשה שראה אינו יכול להצטרף עמהם לדון על אותו מעשה, אבל אם אינו מעיד כגון שהג' דיינים ראו המעשה אפי' כווננו ראייתם בתורת עדות, אם ראוהו ביום נעשים דיינים ודנין על המעשה ההוא, אבל אם ראוהו בלילה אין דנין ע"פ עצמן אבל בעדות אחרים דנין.

SUGYA NOTE

The Shulchan Aruch rules that a witness cannot become a judge only when the judge comes to testify about what he saw. Once he testifies, he has entered as a witness and cannot return to the bench for that case.

But if all three judges saw the event themselves, there is no testimony needed at all. If they saw it by day, they may rule based on what they saw, because hearing from witnesses should not be stronger than the judges seeing it directly.

If they saw it at night, it is different. A court does not judge at night, so their seeing did not count as court seeing. They cannot rule on it unless other witnesses come and testify.

פסק השו"ע דהא דאין עד נעשה דיין נאמר דוקא היכא שהדיין בא להעיד בפני חבריו על מה שראה, דאז חל עליו שם עד ואינו יכול לחזור ולדון באותו מעשה. אבל אם שלשת הדיינים עצמם ראו את המעשה, אין כאן תורת עדות כלל אלא ידיעת בית דין, ולכן אם ראוהו ביום נעשים דיינים ודנים על פי ראייתם, דאמרינן "לא תהא שמיעה גדולה מראייה". אמנם אם ראוהו בלילה, כיון שאין בית דין דנין בלילה, אין לראייתם דין ראיית בית דין, ולפיכך אינם יכולים לדון על פיה, אלא צריכים לקבל עדות מאחרים.

Takeaway

A witness becomes blocked only when he testifies. Judges who saw by day never enter the testimony track at all.

סמ"ע שם, ס"ק ט"ו | Sma there, note 15

Rav Yehoshua Falk (about 1555 to 1614, Poland). He trained the judges of his generation in his yeshiva in Lemberg, and his line-by-line explanations of money law are printed beside the main text in nearly every edition.

Then we say, "Let hearing not be greater than seeing," and they may rule based on what they saw even many days later, just as they could rule based on what they heard. But when they saw at night, hearing testimony would not have worked then, so seeing does not work either. They cannot rule until others testify before them.

וז"ל, דאז אמר' לא תהא שמיעה גדולה מן הראייה, ודנין על ראייתן אפי' אחר כמה ימים כמו על שמיעתן, משא"כ כשראו בלילה דאז לא מהני שמיעה, לא מהני ג"כ הראייה לדון עליה עד שיעידו לפניהן אחרים.

SUGYA NOTE

The Sma explains the reason. If the court saw the event at a time when judgment could happen, their seeing is treated like hearing testimony. That power remains even after time passes.

But if they saw at night, the moment of seeing was not a time of judgment. Since receiving testimony would not have worked then, seeing does not work then either. They must wait for other witnesses to testify before them.

והסמ"ע ביאר, דטעמא דמילתא משום דכל היכא דראיית בית דין היתה בשעה הראויה לדין, חשיבא ראייתם ממש כשמיעת עדות, ולכן יכולים לדון על פיה אף לאחר זמן. משא"כ כשראו בלילה, דבשעת הראייה לא היתה שעת דין, כשם שאין מועילה אז קבלת עדות, כך אין מועילה גם הראייה עצמה, עד שיבואו עדים אחרים ויעידו בפניהם.

Takeaway

Seeing at a time fit for judgment is as strong as hearing testimony, even days later.

II. The Missing Cross-Examination

Term Note

דרישה וחקירה | *drisha va'chakira* | *Inquiry and Cross-Examination*

The court's questioning of witnesses: what day, what hour, where, what exactly happened. The Torah requires the court to test testimony this way before ruling on it.

משנה, סנהדרין ל"ב. | Mishnah, Sanhedrin 32a

This Mishnah opens the chapter that compares money cases and capital cases, the backbone of how a Jewish court is run.

Both money cases and capital cases require inquiry and cross-examination, as it says: "One law shall there be for you."

אחד דיני ממונות ואחד דיני נפשות בדרישה ובחקירה שנא' משפט אחד יהיה לכם.

SUGYA NOTE

The Mishnah is dealing with how testimony is received and checked in court.

By basic Torah law, when witnesses come to testify about something that would obligate the accused, the court must question them carefully. The court asks where, when, and what exactly happened. That is how the court tests the testimony.

That is why the Mishnah says that both money cases and capital cases need inquiry and cross-examination. The source is the verse, "One law shall there be for you."

This creates a question. How can judges rule based on what they saw, using the logic that hearing should not be stronger than seeing? Torah law requires inquiry and cross-examination. Here, no one was questioned at all.

המשנה עוסקת בגדרי קבלת עדות וחקירתה בבית דין. מעיקר הדין, כשבאים עדים להעיד על מעשה המחייב את הנתבע, מוטל על בית דין לדרוש ולחקור את העדים כדי לברר את אמיתות עדותם. ועל זה שנינו, דאחד דיני ממונות ואחד דיני נפשות טעונים דרישה וחקירה, דילפינן מקרא ד"משפט אחד יהיה לכם"

ויש להקשות, כיצד מועילה ראיית הדיינים לדון על פיה מכח הסברה לא תהא שמיעה גדולה מן הראייה, והרי לדין תורה בעינן דרישה וחקירה, וכאן ליכא דרישה וחקירה.

Takeaway

Testimony must be checked by the court. That raises the question: how can judges rule on their own sight?

חידושי רבנו חיים הלוי, הל' עדות פ"ג הל"ד

Chiddushei Rabbeinu Chaim Halevi on the Rambam, Laws of Testimony 3:4

Rav Chaim Soloveitchik (1853 to 1918, Brisk). He changed the way many yeshivos learn, training students to ask: are we looking at one law, or two different laws that only look alike? He was also known for his kindness, teaching that a rav's job is to care for the lonely, the poor, and the oppressed.

There are cases where someone kills in front of the court, and the court may sentence him based on what it saw. The reason is that hearing should not be stronger than seeing. But the court is not believed more than witnesses. So the

אכן הרי איתא בסנהדרין דף ע"ח ובב"ק דף צ' ובר"ה דף כ"ו דההורג בפני ב"ד חייב מיתה משום דלא תהא שמיעה גדולה מראי', והא ודאי דאין הב"ד נאמנים

question remains. Where is the inquiry and cross-examination? We do not require the judges to know the exact day and hour the way witnesses must know it.

We cannot answer that the court's own seeing counts as its cross-examination. If that were true, then the judges would be functioning as witnesses. And the law is that a witness cannot become a judge.

It must be that inquiry and cross-examination are rules only when testimony must be received. When the court does not need to receive testimony, inquiry and cross-examination are not needed at all.

יותר מהעדים, וא"כ קשה הלא חסר הך דינא דדו"ח, דהרי לא בעינן שידעו הב"ד היום והשעה, דאם נימא שיתקיים בב"ד הדין של דו"ח בראייתו, הלא אז דין עדים על הב"ד ואין עד נעשה דיין, אלא ודאי דנהי דדו"ח הוי דין בעצם העדות, אבל מ"מ כל זה הוא היכא דעדותן צריכה להתקבל, אבל בלא"ה לא בעינן כלל דו"ח בעדותן.

SUGYA NOTE

Rav Chaim answers from the law of receiving testimony.

Judges who saw the event may rule on it even though there was no inquiry and cross-examination. Why? Because inquiry and cross-examination belong only to receiving testimony.

Here, the judges themselves saw the event. Nothing is being received from witnesses. There is only the court's own knowledge. So the law of inquiry and cross-examination does not apply, and they may rule based on what they saw.

מבואר מרבנו הגר"ח הלוי זצוקללה"ה שדין זה שהדיינים שראו את המעשה יכולים לדון על פיו, אף על פי שאין כאן דרישה וחקירה, טעמו הוא שדין דרישה וחקירה אינו אלא במקום שיש קבלת עדות. אבל במקום שהדיינים עצמם ראו את המעשה, ואין כאן דין קבלת עדות כלל אלא ידיעת בית דין, שוב לא שייך בו דין דרישה וחקירה, ולפיכך יכולים הם לדון על פי ראייתם.

Takeaway

Cross-examination belongs to receiving testimony. If nothing is being received, there is nothing to examine.

III. One Expert Judge, One Witness

Term Note

yachid mumcheh | *Lone Expert Judge*

An outstanding expert in the law who is permitted to judge money cases alone, without the usual court of three.

קצוה"ח, ס"ק ה' | Ketzos HaChoshen, note 5 (on no. 7)

Rav Aryeh Leib Heller (about 1745 to 1812, Galicia). He wrote in deep poverty, and his work showed the yeshiva world that money law is not just practical: it has deep structure, categories, and logic.

The Rashba writes that a lone expert judge may judge alone. Usually, money cases need three judges. A lone expert judge is different. Still, he cannot judge based only on what he saw.

His own knowledge is no stronger than any regular person's testimony. If the person in the case can deny one witness, he can also deny one judge's knowledge. The Torah says, "By the mouth of two witnesses shall a matter stand." One judge cannot be stronger than one witness. If one witness cannot establish the case, one judge's own knowledge cannot establish it either.

But if one other person saw what happened together with the lone expert judge, it sounds like the expert judge may rule. Now there are two who saw the event: the judge himself and one other witness.

The question is clear. Receiving testimony always needs three judges, even if they are experts. If so, how can this work with only the expert judge and one other witness? Hearing testimony would not work before two people, so why should seeing work?

The answer is that receiving testimony needs three because fewer than three is like secondhand testimony. But when the judge himself saw the event, there is no secondhand problem. He saw it himself. Therefore, when one other person saw it with him, the expert judge may rule based on their seeing.

ועיין בחי' הרשב"א בפרק החובל דיחיד מומחה אע"ג דיכול לדון ביחיד אבל אינו יכול לדון עפ"י ראייתו משום דאינו נאמן לעדות יותר מהדיוט, ויכול הבעל דין להכחישו, ולכך אינו יכול לדון ע"פ ראייתו לחודיה כי אם ע"פ שנים יקום דבר ע"ש, והיכא דאיכא אחר עמו משמע דיכול לדון אם הוא מומחה, ואע"ג דקבלת עדות לעולם בעינן שלשה ואפי' מומחין בעינן שלשה כמ"ש הש"ך בס"י מ"ו סק"ח, וא"כ לא שייך לא תהא שמיעה גדולה מראיה, דהא השמיעה לא מהני בפני שנים, זה אינו דטעמא דבעינן לעולם קבלת עדות בפני שלשה ואפי' מומחין בעי שלשה היינו משום דכל פחות משלשה הוי כמו עד מפי עד, אבל אם הוא בעצמו הרואה לא שייך עד מפי עד, ולכך יכול לדון המומחה כשיש אחר עמו ע"פ ראייתם.

SUGYA NOTE

The Ketzos brings the Rashba's ruling. A lone expert judge may judge alone, but he cannot rule based only on his own sight. His sight alone is no better than one witness. The person in the case can deny him, so the Torah still requires two witnesses.

But when one more person saw the event with him, the expert judge may rule based on their seeing.

This does not contradict the rule that receiving testimony needs three judges. That rule is about receiving testimony from the outside. Fewer than three judges creates a secondhand testimony problem. Here, the judge himself saw the event. Nothing is secondhand. So hearing should

מבואר מהקצות שמביא מדברי הרשב"א, דאף שיחיד מומחה רשאי לדון יחידי, מכל מקום אינו יכול לדון על פי ראיית עצמו בלבד, דלענין עדות אין לו נאמנות יתירה משאר אדם, ובעל הדין יכול להכחישו, ולכן בעינן "על פי שנים יקום דבר". אמנם כשיש עמו עד נוסף, שוב יכול היחיד המומחה לדון על פי ראייתם. ואף דבעלמא קבלת עדות צריכה שלשה, אין זה סותר לדין זה, דהא טעמא דבעינן שלשה בקבלת עדות הוא משום דבפחות משלשה הוי כעד מפי עד, אבל כשהדיין עצמו הוא

not be stronger than seeing, and the expert judge may rule together with one other witness.

But one question remains.

How can one expert judge join with one regular witness? The regular witness is a full witness. His words need to be received as testimony, with all the laws of testimony, including inquiry and cross-examination.

The judge's sight is different. It is not received as testimony at all. It is the court's own knowledge.

How can court knowledge and formal testimony join together? They seem to be two different tracks.

שראה את המעשה, לא שייך כלל חסרון דעד מפי עד. ומשום הכי שייך בזה הכלל ד"לא תהא שמיעה גדולה מראייה", ויכול היחיד המומחה לדון על פי ראייתו בצירוף עד נוסף. וצ"ב, דלדברי הקצות, היאך יכול דיין יחיד להצטרף עם עד אחר ולדון על פי ראייתם. הרי העד האחר אינו אלא עד גמור, ועדותו טעונה קבלת עדות, וממילא חלים עליה כל דיני עדות, ובכללם דרישה וחקירה. ואם כן, היאך מצטרפת ראיית הדיין, שאינה באה בתורת קבלת עדות כלל, עם עדות העד, שהיא טעונה קבלת עדות כדין. והלא שני דינים חלוקים הם.

Takeaway

The lone expert can rule on his own sight plus one witness. But sight and testimony seem to live on two different tracks.

IV. A Proof from Documents

The document case depends on what gives a document its legal force.

גמרא, בבא בתרא קס"ה. | Gemara, Bava Basra 165a

Ameimar was a leading Amora around the time of Rav Ashi, associated with Nehardea, near present-day Fallujah in Iraq, and known as a judge. Here, one short ruling of his opens a discussion about combining very different kinds of witnesses.

Ameimar validated a document with one witness in writing and one witness by mouth.

אמימר אכשר בעד אחד

Even though we typically need two witnesses, one witness in writing that signed in the document can join with one witness who gives oral testimony in court.

בכתב ועד אחד על פה.

רשב"ם, שם | Rashbam there

Rav Shmuel ben Meir (about 1085 to 1158, northern France), Rashi's grandson. When Rashi passed away partway through explaining Bava Basra, the Rashbam completed the commentary, and it is his voice printed on our page there.

It seems to me that Ameimar validates it fully, as if two witnesses had signed it.

ונראה בעיני דלגמרי מכשיר אפי' לטרופ מלקוחות כאילו נחתמו שני עדים, דעד אחד בשטר ועד אחד בעל פה מפקי ליה לקלא ונראים הדברים כן דסתם מכשיר לגמרי משמע.

SUGYA NOTE

This creates a possible proof. One witness appears in writing in the document. One witness speaks in court. Still, Ameimar treats them like one full testimony.

So maybe the same should be true in our case. The judge's sight is not testimony and needs no inquiry and cross-examination. The other witness is formal testimony and does need those rules. Still, perhaps this is no worse than one witness in writing and one by mouth. Each works in its own way, and they join into one testimony. So too, the expert judge could join with the one witness.

מבואר מדברי הרשב"ם, דהא דאמימר מכשיר עד אחד בכתב ועד אחד על פה, היינו משום דחשיב כעדות אחת גמורה, דכיון דאיכא קלא על ידי השטר, מצטרף העד שבשטר עם העד שבעל פה ונעשה כאילו יש כאן שני עדים גמורים. ולפי זה יש מקום לומר דהוא הדין בנידון דידן, דאף שראיית הדיין אינה באה בתורת עדות כלל ואינה טעונה דרישה וחקירה, ואילו העד המצטרף עמו אינו נאמן אלא בתורת עדות ובעיא דרישה וחקירה, מכל מקום לא גרע מעד אחד בכתב ועד אחד על פה, דאף שכל אחד פועל מכח גדר אחר, מצטרפין למעשה עדות אחת, והוא הדין הכא דדיין אחד מצטרף עם העד אחד.

Takeaway

If two witnesses can work through two different channels, maybe a judge's sight and a witness's word can join too.

Term Note

עדי מסירה | *eidei mesirah* | *Delivery Witnesses*

Witnesses who watch a legal document being handed from one person to another. According to Rabbi Elazar, their watching gives the document its legal force.

SUGYA NOTE

At the beginning of Gittin, Rabbi Meir and Rabbi Elazar argue about what gives a legal document its power.

Rabbi Meir holds that the signed witnesses give the document its main force.

Rabbi Elazar holds that the delivery witnesses give the document its force. The signatures are mainly proof, to prevent denial later.

גמרא ריש פרק בגיטין חולקין רבי מאיר ורבי אלעזר בגדר דיני שטרות, אם עדי חתימה כרתי או עדי מסירה כרתי. דעת רבי מאיר, שעיקר חלות השטר נעשית על ידי העדים החתומים עליו. אולם רבי אלעזר סבירא ליה דעדי מסירה כרתי, דהיינו שעיקר חלות השטר אינה מכח החתימות, אלא מכח עדי המסירה שראו את מסירת השטר מן המתחייב למקבל, ואילו החתימה אינה אלא לראיה בעלמא ולמנוע הכחשה.

תוס', שם, ד"ה אמר אביי | Tosafos there, s.v. Amar Abaye

Tosafos are the medieval academies of France and Germany, many of them Rashi's own grandsons and students. They often ask the question a sharp student would ask after seeing a different Gemara somewhere else: no passage stands alone.

Therefore, Ameimar's case is valid too. This document is treated as having two witnesses who saw it being handed over.

The signed witness is treated like a witness to the handing over, because his signature proves that the borrower handed the document to the lender. He would not have signed unless the borrower told him to.

The oral witness says directly that the borrower handed it to the lender.

So even though only one witness signed, the document is valid, because two witnesses testify about its handing over. We rule like Rabbi Elazar, that the witnesses who saw the handing over give the document its force.

ולא הכי כשר נמי לאמימר שהרי יש במסירת שטר זה שני עדי מסירה, שהעד חתום הוא כעד מסירה דמוכיח שמסרו לו הלוה למלוה שהוא לא היה חותם אלא בצווי של לווה, והעד שבע"פ מעיד שמסרו הלוה למלוה, הלכך כשר אע"ג שלא חתם עליו אלא עד אחד, שהרי על מסירתו יש שני עדים, וקי"ל כר"א (עדי מסירה כרת).

SUGYA NOTE

Tosafos reads Ameimar differently.

Ameimar is not joining two separate kinds of testimony, one written and one oral. Both witnesses are really testifying about the same thing: the handing over of the document.

The signed witness counts as a witness who testifies that the document was delivered. This is because he would not have signed unless the borrower told him to. The oral witness says openly that the delivery happened.

So there are two witnesses on one act: the document's delivery. Since we rule like Rabbi Elazar, that witnesses who testify that the documents was handed over gives the document its force, the document is valid.

If so, the proof falls away.

In Ameimar's case, both witnesses are on the same track. They are both considered witnesses that are testifying that the document was delivered. That is why they are able to join together.

Our case is different. The judge's seeing is not testimony and needs no receiving, inquiry, or cross-examination. The other witness is believed only through testimony,

ולפי זה מבואר בתוספות, דהא דאמימר מכשיר עד אחד בכתב ועד אחד על פה, אין הטעם משום שמצרפין שני עדות נפרדים, אחד בשטר ואחד בעל פה, אלא משום דשניהם חדא עדות נינהו, דהיינו עדות על המסירה. דהעד החתום חשוב אף הוא כעד מסירה, שהרי לא היה חותם אלא בציווי הלוה, והעד שבעל פה מעיד בפירוש על מעשה המסירה. נמצא דיש כאן שני עדי מסירה, ושפיר מצטרפין לעדות אחת, וכיון דקי"ל כרבי אלעזר דעדי מסירה כרת, מהני צירוף זה להכשיר את השטר.

ולפי זה שוב אין להביא ראיה לנידון דיין הרואה המצטרף עם עד אחר. דהתם שני העדים שייכים לאותה חלות עדות, דתרווייהו עדי מסירה נינהו, ומשום הכי שפיר מצטרפין. משא"כ הכא, ראיית הדיין אינה באה כלל בתורת עדות ואינה טעונה קבלת עדות ודרישה וחקירה, ואילו העד המצטרף עמו אינו נאמן אלא בתורת עדות, ועדותו טעונה קבלת

and his words must be received with inquiry and cross-examination.

So the question returns: how can two different tracks join into one court ruling? The question remains open.

עדות וכל דיני דרישה וחקירה. ואם כן, היאך שייך לצרף שני גדרים חלוקים אלו למעשה דין אחד, וצ"ע.

Takeaway

The document proof falls away. There, both witnesses are on one track. Here, the judge and witness still seem to be on two.

V. Half a Power Each

ספר שערי ישר, ש"ז פ"א | Sefer Shaarei Yosher, Gate 7, Chapter 1

Rav Shimon Shkop (1860 to 1939, Grodno). He taught that a law must make sense to straight human thinking, and his blend of Brisk's precision with plain logic won students' hearts in the great yeshivos of Telz and Grodno.

When the Torah says, "By the mouth of two witnesses shall a matter stand," the Sages understood that one witness creates half of the court's power, and the second witness creates the other half.

Rashi makes this point in Kesubos. One witness cannot create even part of a money obligation, because the Torah did not give each witness full power on his own. Each witness receives only half of the power needed for the court to act.

That means something important. Even when the court knows the truth, that knowledge alone does not give the court power to force payment. The witnesses add something to the court. Their words create the court's power to finish the case, force the borrower to pay, and issue the final ruling.

When witnesses speak in court, they do two jobs.

First, they clarify the truth.

Second, they create power for the court to act. They give the court the power to finish the ruling and issue the verdict.

When one witness testifies, half of that court power is created. When the second witness testifies, the other half is added. Together, the court now has a full power to obligate Reuven to pay.

והוא דמה שאמרה תורה ע"פ שנים עדים יקום דבר, קבלו חז"ל שהוא חצי קיום על פי עד אחד וחצי קיום על פי עד השני, כמו שכתב רש"י בכתובות דף כ"א. (ד"ה ונפק"מ), בהא דאמר' התם דהיכא דנפק נכי ריבעא דממונא אפומא דחד לא מהני משום דאי טעמא דעל פי שנים עדים יקום דבר, חצי על פי זה וחצי על פי השני, והיינו ידיעת ב"ד מה שמתברר אצלם ידיעת האמת שראובן חייב לשמעון ע"פ הגדת העדים, עדיין אינו מועיל שיהיה להם הכח לכופ את ראובן לשלם, ורק ידיעת העדים גורם להצטרף עם ידיעת ב"ד לחדש כח אצל ב"ד לחתוך הדין ולכוף את הלואה לשלם וכו', והעדים בשעה שמגידים לפני ב"ד פועלים שני דברים, (א) בירור האמת לפני ב"ד, (ב) ולחדש בזה כח חדש אצל ב"ד, לחדש הכח להם לחתוך הדין ולכוף את הנתבע לקיימו. ובזה נוכל לבאר ענין צירוף דכיון דכשמעיד עד אחד נתחדש אצל ב"ד חצי כח על כפית ממון, וכשמעיד אח"כ עד שני נתוסף אצל ב"ד עוד חצי כח על ענין זה ונצטרף אצלם כח שלם לחייב את ראובן במנה.

SUGYA NOTE

Rav Shimon Shkop explains that witnesses do not join because each one testifies to the whole case in the same way. They join because the Torah gave each witness half of the power needed to establish the matter.

Each witness has only half of the power. The court cannot finish the ruling and force payment unless both halves combine.

Only when both witnesses join together does the matter become fully established. Then the court has the full power to issue a ruling.

This settles the Ketzos.

The expert judge and the witness are not the same kind of proof. The judge saw the event as court knowledge. The witness speaks as formal testimony.

But that difference may not stop them from joining. Each one gives part of the court power needed to finish the case. The judge gives his part through his own knowledge based on what he saw. The witness gives his part through testimony.

Those two halves can join into one full court power. That is why the lone expert judge can rule based on his own seeing together with one witness.

מבואר מדברי מרן הגאון הרב שמעון שקאפ זצוקלה"ה, דיסוד דין צירוף עדים אינו משום שכל עד מעיד על כל הדבר, אלא משום דגזירת הכתוב היא ד"על פי שנים עדים יקום דבר", והיינו שכל עד פועל חצי קיום, וחצי זה מצטרף לחצי הקיום של העד השני עד שנשלם קיום הדבר. ומשום הכי אין עד אחד מועיל אפילו למקצת חיוב ממון, דכיון שאין בידו אלא חצי קיום, עדיין לא נתחדש לבית דין הכח לחתוך את הדין ולכוף את הנתבע. ורק בצירוף העד השני נשלם קיום הדבר, ומתחדש לבית דין כח הדין.

ולפי זה יש מקום לומר, דאף בנידון דיין יחיד מומחה הרואה את המעשה ומצטרף עם עד אחר, אף דחלוקים הם בגדרם, דראיית הדיין אינה בתורת עדות ואינה טעונה קבלת עדות, ואילו העד פועל מכח דין עדות, מכל מקום אין זה מונע את צירופם. דכיון שכל אחד מהם מוסיף לבית דין חלק מן הכח הנצרך לגמר הדין, הדיין מצד ידיעתו וראייתו, והעד מצד כח עדותו, שפיר מצטרפים שני חצאי הכח לכח אחד שלם, ומתחדש לבית דין הכח לדון ולחייב. ולפי זה מיושבים דברי הקצות, דשפיר יכול היחיד המומחה לדון על פי ראייתו בצירוף עד אחד.

Takeaway

Joining happens in the court's power, not in the type of proof. Two different halves can make one full court power.

AT A GLANCE

One question runs through the sheet: when judges see the facts themselves, is that court knowledge, or does it still need testimony?

The Gemara and Shulchan Aruch: if judges saw the event by day, they may rule on their own sight. Hearing witnesses should not be stronger than seeing the event. If they saw it at night, they cannot rule from their own sight, because they were not acting as a court then.

Rav Chaim: inquiry and cross-examination belong to receiving testimony. When the judges saw the event themselves, nothing is being received from outside. There is only the court's own knowledge.

The Ketzos and Rashba: a lone expert judge cannot rule from his own sight alone. But if one

other witness saw it with him, the expert judge may rule.

The new problem: the judge's sight is court knowledge, while the other witness's word is formal testimony. They seem to be two different tracks.

Tosafos: the document proof does not solve it. There, both witnesses are really testifying about the same delivery. They are on one track, not two.

Rav Shimon Shkop: joining happens in the court's power, not in the type of proof. The judge gives half through seeing. The witness gives half through testimony. Together, the court has one full power to rule.

Conclusion

We began with three judges in the marketplace. They saw the wallet being grabbed with their own eyes. The question was simple: can they rule on what they saw, or must a Torah court hear formal testimony first?

The first sources gave the basic line. If judges saw the event by day, their seeing can count as the court's own act. Hearing witnesses should not be stronger than seeing the event. But if they saw it at night, they were not acting as a court at that moment, so their sight cannot carry the case by itself.

Rav Chaim then explained why this does not need inquiry and cross-examination. Those rules belong to receiving testimony. When the court itself saw the event, nothing is being received from outside. The court is acting from its own knowledge.

That brings us to the harder case of the Ketzos and the Rashba: one lone expert judge saw the event, and one regular witness saw it too. The judge's sight is court knowledge. The witness's words are formal testimony. Tosafos showed that the document proof does not fully solve this, because in that case both witnesses are really on one track.

Rav Shimon Shkop gives the answer. Witnesses do not only bring facts. They also create court power. Each witness gives half.

Once we see that the joining happens in the court's power, the judge and witness may be able to join even though they work through different tracks. The judge gives his half through seeing, and the witness gives his half through testimony. Together, the court has the power to rule.